

OVERWEGING STARTZONDAG 2026 4 OKTOBER Nieuwe Pekela

12 ½ jaar Norbertusparochie & 800e sterfdag St.-Franciscus van Assisi

Jesaja 5,1-7; Filippenzen 4, 6-9; Mattheus 21, 33-43

zondag 4 oktober 2026

4 oktober – dierendag, de 800ste sterfdag

van Sint Franciscus

In heel de wereld, overal, wordt hij vandaag geciteerd, genoemd, gevierd, over hem verteld – overal: van Rome tot Lourdes, van Canada tot Polen tot de Filippijnen... Hij was een heel bijzondere – u ziet dat in het glas-in-loodraam...

Vogels toespreken, een wolf kalmeren, melaatsen omhelzen – hij deed het allemaal. Dat maakt hem, ook 800 jaar na zijn dood, tot een geliefde heilige.

Maar wat bezielde deze man achter de bekende verhalen?

Misschien kennen we nog zijn levensverhaal: de rijkeluiszoon die de wereld van zijn vader afwierp, letterlijk: De kleurrijke mantel, de dure gordel, de schoenen – hij voelde ze als iets uit een voorbij leven. Hij stond zonder kleding op het plein voor de kerk in Assisi. Naast hem de bisschop, die het conflict tussen

vader en zoon suste. Geboren in 1181 tussen de weelderige **wijnranken** van Noord-Italië, als zoon van een welgesteld lakenkoopman, kende hij een jeugd van rijke feestmalen en chique kleding. Na een krijgsgevangenschap werd hij ernstig ziek. Dat maakte van hem een ander mens. Hij werd een mens van bezinning en van aandacht voor

medemensen, in het bijzonder voor zieken en melaatsen, die toen volledig uit de maatschappij verstoten werden. Hij werd iemand die koos voor een leven van eenvoud, gebed, dienstbaarheid aan de armen. Hij deed openlijk afstand van bezit en erfrecht, leefde sober en deelde alles met anderen. Wij kennen hem dáárvan, maar ook van zijn liefde voor de schepping. Franciscus was een vriend van dieren en van de natuur. Hij zou altijd een bijna dode boom nog de kans geven opnieuw uit te groeien en op feesten liet hij os en ezel een extra rantsoen hooi geven, want zij moesten toch ook delen in de feestvreugde. Hij bedacht de levende kerststal en pleitte voor vrede en voor geweldloosheid. Zijn leven vond veel navolging. Het aantal volgelingen dat wilde leven zoals hij, nam snel toe. Met 11 waren ze in 1209, tot 5000 amper 10 jaar later, tot 35000 goed 60 jaar later. Vandaag de dag zijn er zo'n 12000 Minderbroeders Franciscanen in 119 landen, de Franciscanessen, Clarissen, Kapucijnen, Conventuelen en alle

lekenbroeders en -zusters niet eens meegerekend. **De wijnrank is een wijngaard geworden.**

De lezingen deze morgen passen goed bij de gedachte van Franciscus: Zowel in **de eerste lezing** als in de hervertelling daarvan in **het evangelie**, bouwt een landeigenaar een wijngaard met alles erop en eraan: een omheining, een wijnpers, een wachttoren. Maar beide wijngaarden vallen erg tegen: de eerste brengt geen druiven, maar wilde vruchten voort, in de tweede vallen de pachters de dienaars en zelfs de zoon van de landeigenaar aan, omdat ze alle opbrengsten en de wijngaard zelf willen houden.

Over hebzucht en armoede gesproken.

Maar dit verhaal gaat uiteindelijk over de verhouding tussen God en mensen.

God is de eigenaar van de **wijngaard**, en de **wijngaard** is een beeld van de schepping, die God aan de mensen toevertrouwt. Wij zijn maar beheerders, van alles: ons leven, onze tijd, onze talenten, onze relaties, zelfs ons geloof. We hebben alles gekregen. En God vraagt niet dat we Hem alles teruggeven, maar dat we vruchten voortbrengen. Onze aarde in bruikleen is inmiddels eeuwen ge- en misbruikt terwijl ze niet van ons is, evenals mensen gebruikt zijn - zie ons koloniale verleden dat deze week weer aan het licht kwam.

God verlangt geen grote prestaties, maar eenvoudige dingen als liefde en vrede, vergeving, geduld, trouw, zorg voor elkaar, bereidheid om niet op te geven, maar altijd opnieuw te beginnen. Dat zijn de 'goede vruchten' die we leren van Jezus: daarmee kunnen we verantwoordelijkheid dragen voor vrede, voor een gezonde aarde, voor een **goede wijngaard**.

Het verhaal van Franciscus past helemaal bij de verhalen over de wijngaard.

Als we iets van Franciscus leren, dat is het wel dat ook in ons parochieleven de prioriteit ligt bij liefde, vrede, gerechtigheid, en niet alleen bij euro's of grote rijkdom of koude stenen, daar kun je geen jam, taart of appelmoes van maken...

Om de wereld beter te maken, maakte Franciscus in die tijd een ommekeer, net als eerder al Sint Norbertus deed, die ook als zoon van een adellijke familie in het Duitsland van de 11e eeuw, teleurgesteld raakte in rijkdom en macht. Ook hij kwam hij tot een radicale wending in zijn leven: hij wijdde zich volledig aan het evangelie, trok door Europa en riep op tot een leven in soberheid en naastenliefde. Vanuit Frankrijk stichtte Norbertus in 1121 de Norbertijner Orde en zulke kloosters waren er ook in ons gebied, volop. Die Geest van Norbertus, die idealen van Franciscus, hun streven naar soberheid en spiritualiteit, die hebben de wereld beter gemaakt en zijn de basis voor onze Norbertusparochie. Wij, anno 2026, willen **de vruchten van hún arbeid** verbinden met ons kerkleven hier – zorgvuldig omgaan met de aarde, met de mensen, met onze geloofsgemeenschappen – met wat we meekregen van huis uit en wat vruchtbaar kan zijn voor de toekomst. **Gods wijngaard** blijft van God...wij zijn

maar gewone mensen, werkers, helpers... en we zijn samen- met zijn 5-en, niet met vier of drie, met VIJVEN. Vele handen maken licht werk – en als het niet te veel moeite kost om goed voor de dieren te zijn, zeker vandaag op Dierendag, dan kost het vast geen moeite om van elke dag een mensen-dag te maken.

Paulus zegt zo mooi: *Weest over niets bezorgd en de God van de vrede zal met u zijn.* Ik wens u dit nieuwe kerk- en werkjaar van harte vrede en zegen toe.

Amen.

Pastor Nellie Hamersma